

zo 08 okt 2017
15.00 Kamermuziekzaal

FELIX & FAUVE VERMEIRSCH

Debussy, Stravinsky,
Prokofiev & Vermeirsch

— CONCERT —
— GEBOUW —
— BRUGGE —

Biografieën

Cellist en componist **Felix Vermeirsch (BE)** studeert sinds 2013 cello aan de Kronberg Academy in Duitsland als beloftevol jong talent bij István Várdai. Hij slaagde voor de auditie als eerste Belg ooit: de artistieke commissie van dit opleidingsinstituut voor buitengewoon begaafde jonge strijkers omschreef hem als een 'uitzonderlijk natuurtalent met een buitengewone expressiviteit'. Sinds 2016 volgt hij ook les aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen bij France Springuel. Hij volgde masterclasses bij diverse cellogrootmeesters. Naast het behalen van diverse onderscheidingen werd Felix dit jaar uit vele inzendingen geselecteerd voor het prestigieuze Pablo Casals Festival in Prades en het Cellofestival in Rutesheim. Felix speelde als solist samen met diverse orkesten en ensembles. Daarnaast is hij een begenadigd componist.

Fauve Vermeirsch (BE) startte op haar zesde met pianolessen. Ze werd finalist met de grootste onderscheiding op pianowedstrijden als de Steinway Piano Competition, Cantabile pianowedstrijd, Guy Brodelet pianowedstrijd, Marnix Wedstrijd, Jonge Solisten aan zee en Dexia Classic. Fauve volgde lessen en masterclasses piano bij Vitaly Samoshko, Daan Vandewalle, Joop Celis, Felix Gottlieb en Jonathan Powell. In 2013 behaalde ze haar Mastergraad aan het Conservatorium van Gent met grote onderscheiding. Ze geeft geregeld concerten als soliste en in kamermuziekverband. Fauve is de vaste pianiste van haar broer Felix en haar echtgenoot Christophe Deckers.

Uitvoerders & programma

14.15 Inleiding door Jasper Gheysen

—
Felix Vermeirsch: cello
Fauve Vermeirsch: piano

—
Igor Stravinsky (1882-1971)

Suite Italienne (1932-1933)

- Introduzione
- Serenata
- Aria
- Tarantella
- Minuetto e Finale

Claude Debussy (1862-1918)

Sonate voor cello en piano in d (1915)

- Prologue: Lent, sostenuto e molto risoluto
- Sérénade: Modérément animé
- Finale: Animé, léger et nerveux

pauze

Felix Vermeirsch (1999)

Djebel Moesa (2016) (wereldpremière, in opdracht van Concertgebouw Brugge)

Sergey Prokofiev (1891-1953)

Sonate voor cello en piano in C, opus 119 (1949)

- Andante grave
- Moderato
- Allegro, ma non troppo

Uw applaus krijgt kleur dankzij de bloemen van Bloemblad.

Dit concert wordt opgenomen. Bedankt voor het vermijden van storende geluiden.

KAMERMUZIEK

TALENT TELT

Hut ab, ihr Herren, ein Genie

Het gebeurt niet vaak in ons Belgenland dat nieuwe sterren verschijnen aan het muziekmfirmament. De getalenteerde, muzikale duizendpoot Felix Vermeirsch mag zich echter tot dit fonkelende gesternte rekenen. Samen met zijn zus Fauve brengen ze de unieke klankwerelden van Debussy, Prokofiev en Stravinsky tot leven.

Claude Debussy, die vocht tegen het verdriet om de oorlog, het verlies van zijn landgenoten en een hardnekkige kanker, boetseerde uit een vermoeid zelfbeeld en totale ontgoocheling in de wereld zijn *Sonate voor cello en piano in d*. In het begin van de *Prologue* rolt de piano met een bedeesd fanfaremotief de looper uit voor de cello. De ritmische figuren zijn onlosmakelijk verbonden met de karakteristieken van de Franse barokmuziek. Frivool gepunte gestes monden uit in de voorstelling van een modern lamento (klaagzang) in de cello. Debussy toont zich hier een meester in het omspelen van mineur- en majeurekkorden en creëert zo een zeer dubbelzinnige muzikale taal. Desalniettemin wisselen het fanfaremotief en het lamentothema elkaar broederlijk af. Bij het einde van de beweging keert Debussy helemaal in zichzelf en laat een verstikkende stilte weerklinken. Origineel verwees de titel van deze compositie naar het bekende gedicht *Pierrot Lunaire* van Albert Giraud, dat door Schönberg vereeuwigd werd in een expressionistisch toongedicht. De imitaties van de olijke, zingende pop uit de *commedia dell'arte* weerklinken tijdens het tweede deel lustig in een bevreemdende fragmentarische wirwar.

De *Finale*, die zonder pauze aansluit op het vorige deel, laat de teugels vieren, voert een levendige spreektaal op en mijmert via pentatonische versieringen. In de coda poneren de briljante klanken van de cello nog eenmaal het hoofdthema om vervolgens met een subtiele knipoog af te sluiten.

Samen met cellist Gregor Piatigorsky schreef Igor Stravinsky de transcriptie *Suite Italienne* voor cello en piano. Deze opzweepende compositie is het enige werk dat Stravinsky schreef voor deze bezetting en is een bewerking van verschillende delen uit *Pulcinella*, zijn ballet uit 1920. Met dit werk sloeg Stravinsky een nieuwe weg in, namelijk die van het neoclassicisme. Omdat zo goed als al het muzikale materiaal afkomstig is uit 18e-eeuwse composities, is dit bijgevolg ook Stravinsky's meest extreme voorbeeld in de nieuwe stijl. U zult heel wat muziek herkennen van de bekende Italiaanse componist Pergolesi, maar ook van de Nederlandse componist Willem van Wassenaer. Stravinsky paste zowel ritme als melodie en klankkeur aan waardoor de luisteraar zich niet alleen in de 18e eeuw waant, maar ook in de 20e. De selectie van Stravinsky legt de nadruk op de meest

zangerige passages uit *Pulcinella*. Zowel de *Serenata* als de *Aria* behoren tot de meest tot de verbeelding sprekende tonen van het werk. De zwierige *Tarantella* danst letterlijk alles van zich af; voor het publiek een spectaculair staaltje virtuositeit, voor de cellist een van de moeilijkste werken binnen het repertoire.

In tegenstelling tot de bijna spottende lichtheid van Stravinsky's muzikale taal kiest Sergey Prokofiev in zijn *Sonate voor cello en piano in C* voor doorgewerkte, gepassioneerde en dramatische klanken. Heel zijn leven moest Prokofiev het moeilijke evenwicht zien te houden tussen zijn artistieke vrijheid en het autoritaire Russische regime. Volledig uitgeput door de constante verantwoordingen en de dreiging, gaf hij er uiteindelijk de brui aan en hield op met componeren. Toch zou hij in 1947 een nieuwe artistieke partner in crime vinden bij de veel jongere Mstislav Rostropovich, die als een godenkind de cello beroerde. De *Sonate voor cello en piano* belichtte de adoratie van Prokofiev voor zijn artistieke compagnon de route. Ondanks een toegankelijk klankbeeld, waarin verregaande dissonanties ontbreken en behaaglijke melodieën de plak slaan,

In zijn creatie kiest Felix Vermeirsch voor soberheid, sfeer en kleur

verraden het bombastische slot, de improvisatorische structuren, de lukrake intermezzos in sterk afwijkende toonaarden en de dubbelzinnige finale, de complexiteit van het werk.

Als toemaatje bewijst Felix Vermeirsch dat hij niet enkel geniaal met een cello overweg kan, maar ook zijn strepen verdient met zijn eigen composities. Concertgebouw Brugge gaf Vermeirsch de opdracht om zelf een werk te schrijven dat vanmiddag in première gaat. Na *Dar üsselam* en *Odyssey 10* kiest Vermeirsch in zijn derde compositie voor cello solo voor het mythische thema van de berg Djebel Moesa in het Sinaïgebergte in Egypte. Een ruig berglandschap en de verzengende hitte waren het decor waar God de tien geboden aan Mozes gaf. Voor zowel de joden, de christenen als de moslims was dit een heilige berg. In deze compositie kiest Vermeirsch voor soberheid, sfeer en kleur. Het beginthema wordt steeds verder uitgewerkt tot een alomvattend klankbeeld. Na een indrukwekkende slotpassage rest enkel het thema in zijn pure schoonheid.

Jasper Gheysen

1949: EEN VEELZIJDIG JAAR

In het voorjaar van 1949 componeerde Prokofiev zijn *Cellosonate*, opus 119 voor de Russische cellist Mstislav Rostropovich. Deze cellologende had in 1947 zijn *Eerste celloconcerto* van de vergetelheid gered.

1949 was, uiteraard toevallig, een somber jaar voor de Belgische kunstwereld. Op 6 mei overleed dichter, toneelauteur, essayist en Nobelprijswinnaar literatuur Maurice Maeterlinck (1862, Gent) in Nice. Zijn toneelstuk *Pelléas et Mélisande* ging op 17 mei 1893 in première in de Bouffes Parisiens, maar verwierf pas wereldfaam toen Debussy het als libretto gebruikte voor zijn enige gelijknamige opera. Deze werd op 30 april 1902 in de Parijse Opéra Comique voor het eerst uitgevoerd. Een andere beroemde Belg overleed op 19 november. Het was schilder James Ensor (Oostende, 1860), stichtend lid van 'Les Vingts' (een vernieuwingsgezinde Belgische kunstenaarsgroep van schilders en beeldhouwers). Als schilder van maskers, geïnspireerd door het Oostendse carnaval, en van macabere taferelen, bekleedt hij een unieke plaats in de schilderkunst. Zijn invloed op het surrealisme en expressionisme was aanzienlijk. Ook de muziekwereld rouwde om het verlies van twee Duitse componisten: de bijna vergeten Hans Pfitzner en Richard Strauss. Van die laatste horen we nu vooral nog zijn symfonische gedichten zoals *Don Juan*,

Till Eulenspiegels lustige Streiche, *Also sprach Zarathustra*, *Don Quichote en Ein Heldenleben*, en zijn opera's zoals *Salome*, *Elektra*, *Der Rosenkavalier*, *Die Frau ohne Schatten*.

Voor de literatuur was 1949 een vruchtbaarder jaar met de publicatie van George Orwells toekomstroman *1984* en van Graham Greene's *The Third Man*. Dat boek werd trouwens nog in hetzelfde jaar verfilmd door Sir Carol Reed met Joseph Cotten, Orson Welles en Alida Valli. De nobelprijs literatuur werd in dat jaar toegekend aan de Amerikaanse romanschrijver William Faulkner. Hoe belangrijk al deze culturele gebeurtenissen ook waren, zoals zo dikwijls werden ze ook toen overschaduwd door het belangrijke politieke wereldnieuws. En dat was er volop. Het aftreden van de Chinese regeringsleider Chiang Kai-shek op 21 januari, de oprichting in Moskou van een Oost-Europees samenwerkingsverband, de Comecon, op 25 januari en de uitroeping door Mao Zedong van de Chinese volksrepubliek op Pekings Plein van de Hemelse Vrede op 1 oktober, eisten heel wat aandacht op. Een tot op heden ingrijpende gebeurtenis was de oprichting in Washington op 4 april van het Noord-Atlantisch Pact (NAVO) door vertegenwoordigers van twaalf landen waaronder België. Op 5 mei

Prokofiev aan de piano met rechts Mstislav Rostropovich

ondertekenen in Londen tien ministers van Buitenlandse Zaken het statuut voor de Raad van Europa, een eerste stap naar een Verenigd Europa, en op 12 september wordt Konrad Adenauer verkozen tot de eerste bondskanselier van West-Duitsland. Het grondgebied van de Russische

bezettingszone wordt op 7 oktober in Berlijn de Duitse Democratische Republiek (DDR). Een scheiding die pas op 3 oktober 1990 ongedaan zou gemaakt worden.

Johan Huys

TALENT TELT

Met kamermuziekprojecten voor jonge ensembles, December Dance Platform (een podium voor beginnende choreografen), Open call en FRONT (project gecureerd door Soundcast, de jongerengroep van het Concertgebouw) kiest het Concertgebouw er bewust voor om jonge artiesten een duwtje in de rug te geven.

vr	10.11.2017	FRONT	©urated by Soundcast
wo	15.11.2017	KASK & Kon. Conservatorium Gent	Erewhon. Symfonie voor percussie en visuals
do	23.11.2017	Ensembl'Arenski	Shostakovich & Piazzolla
za	09.12.2017	December Dance Platform	Vier jonge wolven
zo	10.12.2017	December Dance Platform	Vier jonge wolven
zo	21.01.2018	Lux Beata	The Musical Orchard
zo	18.03.2018	BarrocoTout	Brussel in beweging
zo	13.05.2018	Sollazzo Ensemble	Donaaswandering
do	07.06.2018	Open call 2018	Muziek op het scherpst van de snede

In de kijker

WOENSDAG

11 OKT 2017

20.00 Concertzaal

© Carole Bella

Abdel Rahman El Bacha

Chopin

In de laatste, steeds minder gelukkige jaren van zijn relatie met George Sand, schreef Chopin zijn beste werk, zoals de *Mazurkas*, opus 59 of de *Sonate*, opus 58. Abdel Rahman El Bacha tovert met kleuren op een kopie van Chopins favoriete instrument, een Grand Concert Pleyel.

DONDERDAG

23 NOV 2017

20.00 Kamermuziekzaal

© Alexandra Bertels

Ensembl'Arenski

Shostakovich & Piazzolla

In de *Vier seizoenen* van Astor Piazzolla versmelten jazz, Argentijnse tango en klassiek tot een bijna sensitieve trip. Diezelfde onuitputtelijke verbeeldingskracht, sprankelende melodieën en virtuoze dialogen horen we ook in Shostakovich' *Tweede pianotrio*.

Laat weten wat u van het concert vond op

f ConcertgebouwBrugge

@concertgebouwbr

info & tickets +32 70 22 12 12 — In&Uit: 't Zand 34, Brugge

concertgebouw.be